

For at komme til Præstens Værelse maatte de gaa gennem næsten hele den store Lejlighed, hvorved fik Per et fyldigt Indtryk af den solide Hygge, der prægede det blombergske Hjem. Det var et rigtig dansk Præstegaardshjem, et Uomskiftelighedens Sindbillede. Store, uflyttelige Mahognimøbler dækkede Væggene med deres mørke Masser, — hist en trefløjet Chiffoniere af Størrelse som et Kirkealter, her en Sofa med en Ryg som en Elefants og mandshøje Skabe paa Siderne. Og alt var som fastgroet til Gulvene og syntes optømret med en Evighed for Øje.

Fru Blomberg tilhørte en gammel Embedsmandsfamilje, der havde levet i gode Kaar. En af Slægten havde endog været Stiftsamtmænd og Kammerherre, hvad der ikke blev lagt Skjul paa der i Huset. Pastor Blombergs Slægt nævntes derimod ikke ofte og sjældnest af ham selv. De fleste vidste blot, at han var Søn af en Købstadslærer, og der var noget i hans Udtale, der røbede ham som Øbo.

Præstens Værelse laa for sig selv paa den anden Side af Forstuen og var et ægte gejstligt »Studerekammer« med et Par af disse store, bogfyldte Reoler, der bidrager saa mægtigt til at opretholde Kirkens Anseelse blandt Menigmand, skønt de i saa mange Tilfælde blot er et Skærmbræt for en Enfoldighed, der ophøjer sig selv til gudbenaadet Visdom.